

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 19.000

Letna inozemstvo Lir. 30.000

Letna inozemstvo, USA dol. 28

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXIV. - Štev. 45 (1729)

Gorica - četrtek, 25. novembra 1982 - Trst

Posamezna številka Lir 400

Ni oblasti brez odgovornosti Nadškof dr. Šuštar med argentinskimi Slovenci

Jugoslovanska komunistična partija je med zadnje vojno organizirala tako imenovani odpor zoper okupatorja ali OF. Sprva je bila to pluralistična zveza več skupin, ki so se povezale med seboj v boju zoper razne okupatorje jugoslovanskega ozemlja. Toda polagoma je vodstvo OF prehajalo vedno bolj v roke partije in končno je ta postala edini odločujoči dejavnik v OF. Na Slovenskem se je to zgodilo z znano Dolomitsko izjavo, s katero so vse dotle povezane skupine OF (krščanski socialisti in levo krilo sokolov) razpustile svoje vrste in pristale na to, da je partija edina organizirana sila v OF.

Po končani vojni maja 1945 je komunistična partija svojo nadoblast dopolnila, ko je na ta ali oni način likvidirala svoje politične nasprotnike ali jih vsaj odstranila z vodstvenih mest. (Na Slovenskem pokol domobrancev, številni politični procesi v Ljubljani, odstranitev Kocbeka in njegovih tovarišev od vodstva države.) Partija je postala edina in absolutna oblast v Jugoslaviji brez mrvice opozicije. Svojo oblast izvaja s pomočjo Zveze komunistov Jugoslavije, policije, vojske in sindikatov.

VLOGA JOSIPA BROZA TITA

Kot v vsaki partiji je tudi v jugoslovanski imel odločilno besedo generalni sekretar Josip Broz Tito. Na to mesto je bil izvoljen oz. imenovan že pred začetkom vojne. Med vojno je svojo vlogo odlično odigral in privedel partijo do zmage. Po vojni je svoje mesto še bolj utrdil in postal dosmrtni sekretar partije in predsednik države. Jugoslovani in z njimi ves ostali svet so videli v njem utelešeno povojno Jugoslavijo, saj so jo krako imenovali Titova Jugoslavija.

Tito se je svoje vloge in pomena zavedal, zavedal se je pa tudi, da ne more večno živeti. Vsled tega je želel dati državi takšno vodstvo, ki naj bi Jugoslavijo ohranilo in Zvezi komunistov zagotovilo njeno vodstveno vlogo. Zamislil si je in dal izglasovati precej zamotan način vodenja države. Njej na čelo je vsekakor postavil predsedstvo Jugoslavije, v katerem so po en zastopnik vsake republike in avtonomne pokrajine. Predsednik predsedstva se pa vsako leto zamenja tako, da pridejo na vrsto vse republike in avtonomne pokrajine. Predsedstvo in Centralni komitej, ne pa vlada ali razna zborna telesa so dejansko odločilni organ v državi.

Ko je Tito mislil na politično enotnost države, je spregledal gospodarske težave, ki utegnejo nastati ob nepreverenem samoupravljanju. Zamisel samoupravljanja je sama na sebi lepa, toda v praksi se je izkazalo, da ne funkcionira, kadar nastanejo gospodarske krize. Predvsem zato ne, ker je partija, zvesta Leninovim načelom o gospodarstvu, ves čas bojkotirala kmeti in kmetijstvo, ki se ne dasta vključiti v samoupravljalni sistem tako kot druge gospodarske dejavnosti.

Posledica? Piše Miloš Mikeln: »Ali je socialistično res samo kronično pomanjkanje hrane in njen uvoz iz kapitalističnega kmetijstva?«

NI PRAVIH STROKOVNJAKOV

Drugi razlog, ki smo ga opažali ves povojni čas, je bil ta, da so v industriji, turizmu, trgovini, bančništvu postavljali na vodilna mesta zveste partije in ne strokovno sposobnih ljudi, da se je uresničila napoved: Borili so se za stolčke in ne za svobodo. Z mednarodnimi posojili so gradili politične tovarne, ki so o njih že vnaprej vedeli, da bodo prinašale samo izgubo; gradili so kolosalne turistične objekte, kulturne domove, čeprav so računali, da bo samo vzdrževanje teh objektov požrlo neznanske vsote javnega denarja, kaj šele, da bi taki objekti prinašali kak dobiček.

Miloš Mikeln zopet pravi: »Z gospodarsko reformo leta 1965 smo prelomili z administrativnim socializmom in se postavili na temelje gospodarskih zakonitosti, toda spoznali smo, da je bil to upor "nesposobnih"« (Ned. dnevnik 7.11.1982).

PRETIRANO RAZKOŠJE

Težki razlog, ki ga Jugoslovani težko priznavajo, je pa potrošništvo, pretirana težnja po lahkem življenju (luksuz v stanovanjih, vikend hišice, draga potovanja in letovanja doma in v tujini, izbrane obleke, dragi avtomobili itd.). Zopet bi rekli: »Čemu smo se pa borili?«

Zgled je prihajal od zgoraj, od vodilnih partijcev. Milovan Djilas piše v knjigi Tovariš Tito: »Palace, luksuz in razkazovanje, to je bila najvidnejša, najbolj izstopajoča oznaka ne samo pri obnašanju in pobudah Tita, ampak tudi pri razvoju in situaciji partije in nove oblasti po vojni.« Če je »novi razred« razkošno živel, zakaj bi tega ne smeli delavci?

Ko bi vse to rastle iz dohodkov umnega in naprednega gospodarjenja, bi luksuza Jugoslovonom ne mogli zameriti. Toda danes je vsem jasno, da je to navidezno blagostanje izviralo iz mednarodnih posojil, ki so za Titovega življenja prihajala v dokaj veliki meri in brez posebnih težav. Skupno so si nabrali okrog 20 milijard dolarjev mednarodnih posojil, nekako tisoč dolarjev na vsakega Jugoslavana od dojenčkov do najstarejšega upokojenca.

Toda prišel je čas, da začnejo ta posojila vračati, prav sedaj ob nastopu svetovne gospodarske krize, ob novi politiki predsednika Reagana, ki ni tako naklonjen Jugoslaviji kot so bili prejšnji predsedniki v Washingtonu. Sedaj se Zveza komunistov Jugoslavije zaveda, kako nesmotno so uporabljali mednarodna posojila, ne za rast gospodarstva, temveč za rast standarda, življenjske ravni državljanov.

GLAVNI KRIVEC JE PARTIJA

To bi bili nekateri vzroki sedanje gospodarske krize v Jugoslaviji, krize, ki je sicer svetovnega značaja, ki pa Jugoslavijo bolj prizadeva zaradi zgrešene gospodarske politike v preteklosti. Ko se vprašuje, kdo je kriv, sem bral trditve, da so krivi vsi državljani. Morda res vsi, toda ne vsi v enaki meri.

Glavno krivdo nosi Zveza komunistov Jugoslavije, ki si je osvojila vso oblast in zato nosi tudi vso odgovornost za vse, kar se v državi godi. Svoj del krivde nosijo tudi pokojni Tito in njegovi ožji svetovalci, ki se niso do časa zavedali, da bo treba mednarodna posojila tudi vrniti in se niso vprašali, kako jih bodo vračali.

HUD UDAREC ZA ČLOVEŠKE ODNOSE

Misel, da se bodo izkopal iz sedanjih gospodarskih težav z drastičnim zapiranjem mej v neko avtarkijo (fašističnega spominal) je zato v osnovi zgrešena. Zgrešena pa je tudi iz človeških ozirov. Novi ukrepi so namreč hud udarec za človeške odnose med prebivalstvom na obeh straneh meje.

Odkar je proti koncu petdesetih let jugoslovanski režim začel odstopati od stalinizma in odpirati državne meje, so se tako pri nas na Primorskem kot na Korškem vzpostavile pretregane vezi med Slovenci ob mejl. To je bilo zelo pozitivno dejstvo, ki je hitro dalo koristne sadove in pripomoglo k utrjevanju slovenske narodne zavesti.

Ti odnosi so po zadnjih ukrepih močno otežkočeni. Dogaja se, da niti sorodniki ne morejo na pogreb svojcev, ker se zahteva od njih denarni polog 5.000 dinarjev. Tako se je te dni zgodilo, da je nečak, ki se je hotel udeležiti pogreba svoje tete to stran meje, moral plačati to supertakso. Slični primeri se množijo in jih bo vedno več. Jugoslovanske oblasti bodo vsekakor morale pokazati večje razumevanje do svojih državljanov, če si nečejo zapraviti ugleda, ki so si ga pridobile s svojo odprtostjo v preteklosti.

K. H.

Ljudski misijon v Rimu

V 34 rimskih župnijah se vrši ljudski misijon, ki ga vodi 600 frančiškanov in je posvečen sklepu Frančiškovega leta. Pri njem sodeluje tudi novi goriški nadškof p. Anton Vital Bommarco.

»Zakaj je v zadnjih desetletjih moralo toliko naših rojakov zapustiti domovino in iti po svetu, to bo večno ostala skrivnost božje previdnosti. A počasi vedno bolj spoznavamo, da ima tudi to v božjih načrtih za naš slovenski narod, za narode, med katerimi živimo, pa tudi za vesoljno Cerkev svoj pomen in svojo vrednost.«

Te besede je ljubljanski nadškof izrekel v času svojega 18-dnevnega bivanja med slovenskimi rojaki v Argentini, ko je govoril Slovincem na Pristavi v Castelarju (Vel. Buenos Aires). Res upravičeno zastavljeno vprašanje, saj je po letu 1945 Slovenijo iz ideoloških razlogov zapustilo več desetisočev naših ljudi, bilo vrnjenih in kruto pobitih 12.000 protikomunističnih borcev in se nato kot velika reka toliko naših beguncev razlilo po vseh kontinentih sveta.

Nad 7.000 se jih je po letu 1948 zateklo v Argentino, ki jih je sprejela z odprtimi rokami. Bili so iz vseh slojev, mnogi med njimi izobraženci in z njimi kar 80 duhovnikov. Prav ob njih, ko so delali na argentinskih župnijah Vel. Buenos Airesa je kmalu nastalo osem verskih središč, ki so dala osnovo kasnejšim Slovenskim domovom, kjer se vrstijo verske, kulturne in družabne prireditve ter osnovnošolski tečaji, vsako nedeljo pa se opravlja redna slovenska služba božja. Na enajstih krajih se vsako soboto zbere približno 400 osnovnošolskih otrok ter na štirih krajih dvakrat mesečno okrog 300 srednješolcev. Pri pouku sodeluje okrog sto učiteljev in profesorjev, ki svoje delo vršijo brez vsakega plačila.

Dokler je bil živ škof Gregorij Rožman, je on hodil iz ZDA med Slovence v Argentini, da jih utrjuje v veri in slovenski zavesti. Od njegove smrti leta 1959 je poteklo kar 23 let, da je mladi slovenski rod, ki je že zrasel v Argentini, mogel spet poslušati besedo slovenskega škofa in sprejeti iz njegovih rok potrjenje v veri.

Na pobudo tamkajšnjih dušnih pastirjev, ki jih vodi msgr. Anton Orehar, je tako pred nekaj tedni prišlo do obiska ljubljanskega nadškofa. V Buenos Aires

je pripotoval 17. oktobra in ostal tam do 3. novembra. Bili so to zanj čudoviti dnevi, ko je mogel spoznati, kako je v Argentini nastala Slovenija v malem, polna poleta, življenjskih sil in zagnanosti za svetle ideale kot so slovenska beseda, slovenska pesem, zvestoba narodnim koreninam in neomajna vera v Boga. Upravičeno je ob slovesu mogel dejati: »Toliko lepih srečanj je bilo, toliko slovesnosti in prireditve sem doživel, tako živa je bila vaša slovenska beseda, pesem in molitev... Med vami sem našel del žive, verne, zdrave in narodno zavedne domovine in s ponosom bom o tem pripovedoval doma, pripovedoval o vaši zvestobi Bogu, veri in narodu, o vaši povezanosti s Cerkvijo in med seboj.«

EN SAM VELIK PRAZNIK

Ze na letališču Ezeiza je ogromna množica rojakov — med njimi kar 120 narodnih noš — v nedeljo 17. oktobra popoldne z veseljem ploskanjem in s pesmijo »Marija skoz življenje« sprejela ljubljanskega nadškofa.

Vsa ta radost se je na večer istega dne ponovila v Slovenski hiši v Buenos Airesu, najprej v cerkvi Marije Pomagaj, nato pa v slavnostno okrašeni dvorani. Med mašo je nadškof med drugim dejal: »Hvaležen sem vam, da ste v težkih preizkušnjah in na dolgi poti iz domovine v novi svet ostali trdni v veri in močni in zaupanju ter veliki v ljubezni. Prišel sem med vas, da bi vas vzpodbudil, da še naprej ohranjate in skrbno gojite dragoceno dediščino, ki ste jo prejeli od svojih očetov in mater ter prinesli s seboj: zakoreninjenost v Bogu, povezanost s Cerkvijo in zvestoba slovenskemu narodu, slovenskemu jeziku, slovenski kulturi in izročilu.«

PO SLOVENSkih DOMOVih

Naslednje dni je obiskal slovenske domove v Vel. Buenos Airesu. Prišel je v San Martín, kjer se je zbralo 250 rojakov. Po zaslugi pok. župnika Karla Skulja so Slovenci pred 34 leti tam pričeli s sv. mašo, s slovensko šolo, s pevskim zborom

in si nato zgradili svoj dom. Pod njegovo streho delujejo razne organizacije in osnovnošolski tečaj škofa dr. Gregorija Rožmana.

Drugi dom, ki ga je g. nadškof obiskal, je bil v Berazateguiju. Tam je komaj 14 družin, pa so si vendar postavile svojo skupno hišo, kjer se zbirajo.

V sredo 20. oktobra je bil na vrsti tretji dom v Ramos Mejiji, ki nosi ime po škofu Slomšku. Obisk je bil združen z blagoslovitvijo nove dvorane. Krasi jo slika brezjanske Marije Pomagaj, prav tista, pred katero je nadškof ponovil svojo novo mašo v januarju 1947 med slovenskimi begunci v taborišču Senigallia pri Anconi. Skupaj z otroki se je zbralo nad 500 rojakov, ki so pozorno prisluhli škofovi besedi.

V četrtek dopoldne je dr. Šuštar obiskal največjo argentinsko Marijino božjo pot Luján, kjer se vsako leto drugo nedeljo v maju zbere nad 2.000 Slovencev. Na večer pa se je ustavil na Slovenski pristavi v Castelarju. Svojo pridigo je naslonil na evangelij, ki pravi, da Gospod ni prinesel na svet miru, ampak razdor. To je doživel tudi slovenski narod: eni so se zaradi zvestobe Bogu odločili, da gredo po svetu, drugi so iz istega prepričanja ostali doma, spet drugi pa so prav zadevo vere čisto drugače odločili. In kaj nam more bolj pomagati, da te razdore premagamo kot resnica, dobrota, ljubezen?

V petek 22. oktobra je g. nadškof prišel v Slovensko vas in Lanusu. Na zapuščinem travniku, na katerem so se pasli konji in krave, je po zaslugi izseljenkega duhovnika msgr. Janeza Hladnika, ki je tudi slovenskemu begunecem omogočil prihod v Argentino, po letu 1950 nastalo lično naselje. Slovenski lazaristi so tu postavili cerkev Marije Kraljice, župnišče, Baragovo misijonšče, Dom sv. Vincencija za onemogle, tiskarno »Baraga«, župniško osnovno in srednjo šolo, verniki pa svoj Hladnikov dom. Dr. Šuštar se je hotel oddolžiti spominu zaslužnega msgr. Hladnika s tem, da je obiskal njegov grob. Ko je šel po vasi, je lahko videl, da so bile vse slovenske hiše okrašene z argentinsko in slovensko zastavo (seveda brez zvezde).

Z obiski domov je dr. Šuštar nadaljeval v ponedeljek 25. oktobra. To pot je bil na vrsti dom v Carapachayu. Ze naslednji dan pa je odletel globoko na jug, v gorski kraj Bariloče, ki se upravičeno imenuje argentinska Švica. Tu je opravil dva krsta in birmal 12 otrok. Slovenski rojaki so ga sprejeli v Planinskem stanu. G. nadškof je omenil, da je že v Švici zvedel iz publikacij Slovenske kulturne akcije o Bariloču in da zdaj vidi, da je kraj res nekaj edinstvenega.

Letalo je nato dr. Šuštarja ob gorski verigi Andov poneslo v Mendoza. Tu Slovenci gradijo nov dom, ker je stari postal premajhen. V tem kraju je birmal 25 mladih Slovencev. V družbi 80 rojakov je tudi obiskal Puente del Inca, 2800 m nad morjem ob vznožju mogočnega Aconcagua (7108 m), kjer počiva prvi izseljenki duhovnik v Argentini Jože Kastelic — žrtev vzpona na to goro.

Zadnji dom, ki ga je ljubljanski nadškof obiskal, je bil v San Justu. Na večerji, katere se je udeležilo 540 oseb, so nastopile razne pevske in folklorne skupine, kar je bilo na sporedu skoro v vseh domovih.

OSTALA SREČANJA IN PRIREDITVE

V sredo 20. oktobra se je nadškof srečal s 40 slovenskimi duhovniki, ki delujejo v Argentini. Skoraj vsi so iz ljubljanske nadškofije. Med sodelovanjem jim je govoril o poslanstvu duhovnika. Pogovor se je nadaljeval pri skupnem kosilu.

V soboto 23. oktobra so se v Slovenski hiši zbrali otroci sedmih osnovnošolskih tečajev v Vel. Buenos Airesu in ob navzočnosti g. nadškofa proslavili očeta slovenske šole škofa A.M. Slomška ob 120-letnici njegove smrti. Pelo in nastopalo je kar 371 otrok! Oder je bil seveda premajhen za iskati pristne vrednote.

(nadaljevanje na 2. strani)

Sv. oče na Siciliji

Obisk, ki ga je sv. oče opravil preteklo soboto in nedeljo na Siciliji je imel med drugim namen, da podpre prizadevanja tistih, ki bi radi preganili z otoka organizirani zločin in odpravili težke socialne razmere, v katerih prebivalstvo že stoletja živi.

Takoj po prihodu na letališče v Palermu je sv. oče v helikopterju nadaljeval pot v dolino Belice, kjer je leta 1968 potres uničil 30 naselij in pustil za seboj 231 mrtvih. Po 14 letih je bilo obnovljenih komaj polovica hiš, 15.000 oseb pa še vedno živi v barakah. To dejstvo je sv. oče ostro obsodil z besedami: »Baraka pomeni ponižanje za človeka, ga žali in zapostavlja. Naj se dá zato vsem možnost dostojnega bivališča. Hiša je bistvenega pomena za človeka. V njej se razvijajo družinska čustva, se vzgajajo otroci in se uživajo sadovi dela.« Sv. oče pa je prisotne tudi opozoril, naj ne čakajo vsega samo od oblasti, temveč zaupajo tudi v lastne sposobnosti.

Iz doline Belice, kjer je tudi blagoslovil vogelni kamen nove cerkve v Santi Ninfi, se je papež vrnil v Palermu. Tu ga je na trgu Politeama pričakala ogromna množica ljudstva. V govoru je pozval navzoče k spoštovanju človeške osebe in k ljubezni do ob rob postavljenih v družbi. Obsodil je dejanja krvavega nasilja, ki onečašajo ulice tega bleščečega mesta, kakor ga omadežujejo tudi nečloveški pogoji za življenje, zapostavljanje v osnovnih pravicah, gospodarska in socialna neenakost. Vse to onečašča človeške odnose in ovira skupno dobro.

Popoldne se je sv. oče sestal z delavci iz ladjedelnic. Nje je pozval, naj bodo pristni delavci in poštene pri delu. Sledilo je srečanje s profesorji palermske univer-

ze, nakar je šel v stolnico, kjer so ga pozdravili duhovniki, redovniki in zastopniki laikov. V odgovor jim je papež priporočil, naj bodo pogumni. Evangelij je treba oznanjati močno in na glas.

V nedeljo dopoldne se je Janez Pavel II. sestal najprej z redovnicami, nato z grško-albansko katoliško skupnostjo; sledil je obisk v glavni bolnišnici. Dopoldanski program je zaključil s sv. mašo na hipodromu, kjer se je zbralo 200.000 oseb. Tu ga je nagovoril kardinal Pappalardo in se mu zahvalil za besede, ki jih je izrekel v prejšnjih srečanjih s prebivalstvom Sicilije. »Vzpodbudili ste nas,« je dejal, »naj odpravimo pogumno iz svoje srede sovraštva, maščevanje, umore in ugrabitve, udomačeno mafijo, pohlep po oblasti in imetju, kajti vse te stvari, čeprav omejene na neke posameznike ali zločinske skupine, mažejo resnično podobo Sicilije.«

Popoldne je papež obiskal teološko fakulteto, pred odhodom pa ga je čakalo še množično srečanje z mladino na trgu Politeama. Obsodil je brezposelnost, uživanje mamil in mafijsko nastrojenost nekaterih. Omenil je protislovja Sicilije: na eni strani blagostanje, na drugi socialne krivice, izseljevanje in delo mladoletnih; prizadevanja za mir in istočasno nesmiselno nasilje, skrb za življenje ter zahrbtno ubijanje. Mladi imajo življenjsko nalogo, da zgradijo novo bodočnost in novo družbo, v kateri bo pravičnost in delo za vse. To upanje naj zoperstavijo fatalizmu in prikrivanju zločinov (omertà), ki so že povzročili toliko prelivanja krvi in mrtvih na sicilskih ulicah. Pri tem se je treba boriti ne le zoper krivične družbene strukture, temveč še posebno zoper usuznjevanje grehu. Treba je iskati pristne vrednote.

Začenjamo novo bogoslužno leto

Z nedeljo 28. novembra začenjamo novo bogoslužno ali cerkveno leto, ki je slovesno spominjanje in ponavzočevanje božjega odrešenja in Jezusu Kristusu v času enega leta. Bogoslužje nam namreč v enem letu razgrne celotno Kristusovo skrivnost od učlovečenja in rojstva prek smrti in vstajenja do vnebohoda, binkoštnega praznika in pričakovanja blaženega upanja in Gospodovega prihoda. V središču bogoslužnega leta je Kristus, ki v svoji Cerkvi vedno živi in deluje kot veliki in večni duhovnik.

Ker je z odrešenjskim delom najbolj povezana božja mati Marija, nas bogoslužje opozarja tudi na njeno sodelovanje pri odrešenju. Spominja pa nas tudi na mučence in druge svetnike, ki so po mnogoteri božji milosti dosegli večno blaženost pri Bogu. Kadar se v bogoslužju spominjamo Marije ali svetnikov, se po Kristusu zahvaljujemo Bogu za milost odrešenja, ki jim jo je dal, in prosimo, naj bo zaradi njihovih zaslug tudi nam naklonjen, da se bo tudi v nas uresničilo Kristusovo odrešenje. Saj je namen bogoslužnega leta, da bi se mi vedno bolj utrjevali v notranjem človeku in bi se po veri v naših srcih vedno bolj naselil Kristus.

DOJNI KRISTUSOV PRIHOD

Bogoslužno leto začenjamo z adventom, s prvo adventno nedeljo. Adventni čas naznanja Kristusov prihod. Kristus je enkrat že prišel na svet ob rojstvu v Betlehemu. Drugič bo prišel v svojem veličanstvu ob koncu časov. Prvega prihoda se spominjamo za božič, na drugi prihod pa se pripravljamo. Pripravljamo se tako, da radi odpiramo svoja srca Kristusu, da more vsak čas priti k nam s svojo milostjo, zlasti po svetih zakramentih.

Zaradi dvojnega Kristusovega prihoda

razlikujemo v adventnem času dva dela. V prvem delu, od prve adventne nedelje (letos 28. nov.) do 17. decembra, je bolj v ospredju pričakovanje drugega Kristusovega prihoda, v drugem delu, od 17. do 24. decembra, pa je v bogoslužju bolj naglašena neposredna priprava na praznovanje Gospodovega rojstva, na božič. Ta čas nas vabi h goreči molitvi, branju in premišljevanju božje besede.

17. decembra se začne neposredno priprava na praznik Jezusovega rojstva (25. decembra). Ta čas navadno imenujemo božična devetdnevica. Marsikje je navada, da se začne že 16. dec. in da so v tem času posebna bogoslužja: petje psalмов, poslušanje božje besede, molitve in petje.

MOJ ADVENT

Ko to kristjan prebere, bi se moral vprašati: kaj bom jaz naredil v tem adventnem času? In kaj bomo v naši skupnosti naredili? A ne sme ostati pri vprašanju, saj to vprašanje ne zahteva samo kratek odgovor, ampak odločitev za kaj pametnega, lepega in izvedljivega. Zdi se mi, da bi se morali le bolj zavzeti za udeležbo pri vsakdanji maši in primerno sodelovanju. Nikjer ne bi smela izostati skupna pravna pobožnost s sveto spovedjo. Noben bolnik ne bi smel ostati brez obhajila. Naj prav adventni čas vzbudi večjo pozornost in pripravljenost za molitve, celo za družinsko molitve, ki je tako potrebna, a včasih tako težko izvedljiva. Reveži vseh vrst pričakujejo, da se bodo kristjani v adventnem času izkazali kot dobri in radodarni posredovalci božje ljubezni in božjega usmiljenja.

Božji Odrešenik kliče. Odprimo svoja srca njegovi ljubezni!

LOJZE ŠKERL

Goriška škofija v pričakovanju novega nadškofa

Vest, da ima goriška nadškofija novega nadpastirja, je hitro zajela vso Goriško in segla tudi na sosednje pokrajine, zlasti še na Tržaško, v Furlanijo in Slovenijo. Premnog se je vprašal, zakaj je izbira padla nanj, ali zna krajevne jezike, kakšna je bila služba, ki jo je do sedaj opravljal, kdaj bo posvečen in kdaj bo prevzel vodstvo škofije.

V nekem intervjuju je novi nadškof razložil, kako je prišlo do imenovanja. S sedanjim sv. očetom sta se spoznala že v Krakovu. Ko je nadškof Wojtyła postal papež, sta se v Rimu večkrat srečala. Kot vrhovni poglavar minoritskega reda je bil tudi navzoč pri obisku sv. očeta v Assisiju in Padovi, kajti baziliki sv. Frančiška in sv. Antona oskrbujejo minoriti. Se do več stikov s papežem je prišlo ob pripravah

na kanonizacijo bl. M. Kolbeja. Kot znano, je svetnik pripadal minoritskem uredu. Ob teh srečanjih je sv. oče povabil p. Bommarca, naj sprejme goriško nadškofijo. Ta se je branil, češ da ne zna slovenščine. Sv. oče mu je odgovoril, da se dá to naučiti. Kar se tiče jezikov, smo brali, da govori novoimenovani nadškof štiri jezike ter nekaj nemščine in hrvaščine.

Seveda se je širša javnost začela tudi zanimati, kaj so to minoriti. Goriška nadškofija je od leta 1952-62 že imela redovnika za nadškofa, le da je bil kapucin. Naj povemo, da so se kmalu po smrti sv. Frančiška začela trenja med njegovimi duhovnimi sinovi. Eni so zagovarjali strogo uboštvo, drugi pa so bili mnenja, da konventualno (samostansko) življenje, ki predstavlja imovino, ni v nasprotju z duhom

uboštva. Tako so nastali »fratres minores conventuales« - manjši bratje konventualci ali minoriti ter manjši bratje sv. Frančiška ali frančiškani. Kasneje, v začetku 16. stoletja je iz frančiškanev nastal še red kapucinov, ki naj bi bil nekaka reforma frančiškanskega reda ter naj bi gojil prvotne frančiškanske ideale. Danes je daleč največ frančiškanov - 19.000, kapucinov nad 10.000, minoritov med 5 in 6 tisoč. Minoriti so oblečeni črno, frančiškani in kapucini pa nosijo redovno obleko rjave barve.

Se isti dan, ko je bilo razglašeno imenovanje p. Bommarca za goriškega nadškofa, je kapitularni vikar msgr. Ristits odšel v Rim, da novega nadškofa pozdravi, mu razloži položaj v škofiji in se z njim dogovori o prevzemu škofije. P. Bommarco bo v Rimu do konca tega leta, saj mora urediti svoje nasledstvo v vodstvu minoritskega reda. Sodeloval bo tudi v rimskem misijonu. Posvečen naj bi bil v baziliki sv. Petra 6. januarja na dan sv. Treh kraljev, goriško nadškofijo pa naj bi prevzel v nedeljo 6. februarja 1983.

Po radiu Trst A je novi nadškof izrekel pozdrave slovenskim vernikom goriške nadškofije in tudi vernikom sosedne republike Slovenije, ki jo je — tako je dejal — že večkrat obiskal, saj ima njegov red v Sloveniji več samostanov. Uredniku goriškega škofijskega lista »Voce Isontina« pa je v telefonskem razgovoru dejal: »Rojen sem bil na meji in prihajam delovat med ljudstvo na meji, da srečam vse: Italijane, Slovence in Furlane. Želim si sodelovanja pri delu, zato vse naprošam, da mi to omogočijo.«

Med brzojavnimi pozdravi in čestitkami, ki so bili poslani novemu goriškemu nadškofu ob njegovem imenovanju, je tudi brzojavka slovenskega goriškega občestva, ki se glasi:

Verniki in duhovniki goriškega slovenskega občestva se veselijo z vso škofijo vaše izvolitve za nadpastirja. Ko prosijo polnost božjega blagoslova na vas in vašo službo, z velikim upanjem pričakujejo vaš prihod in zagotavljajo polno sodelovanje in prisrčno bližino - Marjan Komjanc, dekan-predsednik slovenskega pastoralnega področja.

Argentinski Slovenci

(nadaljevanje s 1. strani)

hen, zato so morali nastopiti v dvorani, nadškof in gostje pa so jih spremljali z odra.

Popoldne se je dr. Šuštar srečal z dijaki srednješolskega tečaja. Iz dvesto grl je zadonela pesem »Slovenska smo mladina«. Srečanje se je končalo s sv. mašo, med katero je nadškof govoril o poslušanju božjega klica.

Zvečer je zbor »Gallus« priredil nadškofu v čast Premrlovo oratorijsko kantato v sedmih slikah »Sv. Jožef«, ki jo je v skrajšani obliki pripravil dirigent dr. Julij Savelli. Ta kantata je bila nekaka priprava za naslednji dan, ko je dr. Šuštar v nedeljo 24. oktobra v cerkvi v Ramos Mejiji birmal kar 135 mladincev. Dejal je, da je to bil eden njegovih najlepših dni v Argentini.

Silno mu je bil všeč tudi Mladinski dan, ki ga slovenska mladina prireja vsako leto. Letos je bil že trideseti po vrsti in se je vršil v San Justu. Najprej je bila maša v stolnici, čemur je sledila akademija s dvema deloma: športnim in kulturnim.

NADŠKOFOVA POSLOVILNA BESEDA

Na dan odhoda je »Oznaniło«, glasilo slovenskega dušnega pastirstva v Argentini, objavilo besede slovesa, ki jih je dr. Šuštar naslovil na slovenske rojake. Med drugim pravi:

Ob odhodu vas prosim, ostanite kot verni Slovenci močne priče evangelija s svojo dobroto, poštenostjo, zvestobo in ljubeznijo. Posebno vas prosim, da ostanete povezani z Bogom v molitvi, z udeleževanjem svete maše, če le mogoče — in to vam posebno priporočam — slovenske svetle maše. Ohranjajte in podpirajte in pospešujte slovenske sobotne šole na vseh stopnjah v duhu velikega škofa A. M. Slomška. Ob srečanju z vašimi šolami sem se sam prepričal, kako velikega pomena so te šole za ohranitev in poglobitev slovenske narodne zavesti, slovenske kulture in za gojitev slovenskega jezika. Posebno mladim, ki so name na mladinskem dnevu naredili tako lep in globok vtis, ključem: Bodite ponosni, da ste Slovenci, in iz svojega notranjega bogastva prispevajte svoj delež h graditvi božjega kraljestva in mirnega in prijateljskega sožitja v Argentini.

(Po »Svobodni Sloveniji« in »Oznaniłue« priredil J. J.)

Še o zdravstveni reformi

Zdravstvo je v Italiji v zadnjih letih zašlo v slepo ulico. Mislim na javne ustanove, ki so se znašle pred ogromnimi zahtevami s strani prebivalstva in pred istočasnim zmanjšanjem denarnih zmogljivosti. Novosti zaradi reforme so nastopile v trenutku, ko je bilo jasno, da ni več mogoče naprej po prejšnji poti in je zato reforma le delno kriva za vse, kar ne gre na tem področju.

Medicina doživlja izreden napredek na mnogih področjih. Ljudje zvedo za razne novosti prek sredstev javnega obveščanja, včasih v obliki pravilne informacije, večkrat pa v obliki časnikarskih senzacionalističnih naslovov, npr. o novih zdravilih, o velikih kirurških posegih, o izrednih aparaturoh za terapijo in diagnostiko, o vseh mogočih sredstvih proti bolečini in proti smrti; od tolikih novicah ljudje pričakujejo, včasih prav nekritično, da bo tudi zanje možno isto zdravljenje kot so o njem brali ali slišali po televiziji.

Taka pričakovanja so večkrat popolnoma nedosegljiva, zraven tega pa so še škodljiva; škodljiva, ker povzročajo nejevoljo pri tistih, ki ne morejo razumeti, zakaj npr. v Gorici ni mogoče uveljaviti istih metod kot na kakšni ameriški univerzi; nadalje so taka pričakovanja škodljiva, ker utrjujejo v pacientu mnenje, da ima medicina magično in neskončno moč.

Vsekakor pa se na ta način oblikuje javno mnenje, ki je važno, ker vpliva na politike; ti pa danes odločajo o ukrepih v zdravstvu. Za politika vemo, da mora slediti javnemu mnenju, če hoče biti še izvoljen: gotovo bo občanu ljubiti tisti upravitelj, ki bo dosegel razširitev krajevne bolnišnice ali nakup izrednih aparaturoh kot pa oni, ki bo pridigal ljudem, kako naj se izogibljajo boleznim in kako naj spreminijo način življenja, da bodo bolj zdravi.

Posledica tega gledanja je, da se stroški za zdravstvo širijo v nedogled. Že več let zahtevajo finančni ministri v Italiji, da se morajo ti stroški omejiti, vendar brez uspeha. Trenutno gre v Italiji približno 5 % javnega denarja za zdravstvo; to je sicer manj kot porabijo bolj razvite države, a za Italijo menda še preveč.

Ob takih denarnih omejitvah kot jih ima Italija, se napredek zdravstva ustavlja: ni denarja za zdravnike, za povečanje osebja v bolnišnicah, za nove programe v raziskavah.

Rešitev iz te zagate predstavlja samo nova zamisel zdravstva kot ga skuša uveljaviti reforma. Vsak občan mora vedeti, kakšne so možnosti in kaj namerava javna uprava narediti na področju zdravstva in mora imeti seveda možnost, da na te sklepe vpliva. Poleg tega je nujna vzgoja prebivalstva o zdravju, o možnostih zdravljenja in zlasti o preventivnih ukrepih.

V tem oziru so zanimivi poskusi, da bi izboljšali pri bolnikih medčloveške odnose. Že precej časa obstajajo dobrodelna društva kot Rdeči križ in druge podobne organizacije; v Gorici je nastalo pred letom dni društvo »Pionieri volontari del Pronto soccorso«, katerega člani pomagajo s prevozom potrebnim bolnikom.

Poleg tega se vedno bolj uveljavljajo skupine za samozaščito in medsebojno pomoč. Za boleznimi kot so hipertenzija, sladkorne bolezni, alkoholizem, mamila, za tiste, ki se morajo zdraviti s hemodializo obstajajo skupine, katerih člani so sami bolniki, ki eden drugemu pomagajo pri kontroli bolezenskega stanja. Dejstvo, da bolnik ni več sam s svojo boleznijo privede večkrat do neverjetnega izboljšanja simptomatologije. Za primer lahko služi diabetik; z zdravili in z dieto lahko njegovo bolezen kar dobro kontroliramo; po navadi pa se zgodi, da se bolnik s časom vsega naveliča in se ne pazi več. Tedaj pride nastopijo vse mogoče komplikacije in

Letošnji mednarodni knjižni sejem v Frankfurtu

Od 6. do 11. oktobra je bil v Frankfurtu v ZR Nemčiji 34. mednarodni knjižni sejem, največja taka prireditve na svetu. Rojak, ki ga je obiskaval več dni, nam je o njem poslal naslednje podatke in vtise:

Letos je na tej neizmerni knjižni borzi nastopilo nad 5.500 založb iz 86 držav svobodnega, tretjega in komunističnega sveta. Razstavile so 290.500 knjig, od tega 84.000 novih, ki so izšle od lanskega oktobra. Vsebinska področja so bila razdeljena takole: leposlovje in strokovne knjige; religija; mladinska in otroška literatura; veda in tehnika; umetnost; zemljevidi, potopisni priročniki in globusi; šolske knjige. Sejmiski katalog v nemščini, francoščini in angleščini šteje 1034 strani.

SFRJ je bila zastopana s 57 založbami. Od slovenskih so v jugoslovanskem uradnem prostoru bile navzoče: Cankarjeva založba, Mladinska knjiga, Tiskarna Ljudske pravice, Državna založba Slovenije, Tehniška založba iz Ljubljane in Pomurski tisk iz Murske Sobote. Izven tega prostora so razstavljali: Casopisno založniško podjetje »Delo« iz Slovenije, založbe iz republike Hrvaške ter Albanci s Kosova, ki jih je z zelo kvalitetnim izborom zastopala založba Rilindja iz Prishtine.

V uradnem seznamu knjižnih podjetij iz Jugoslavije, ki so seveda vsa v tako imenovani družbeni lasti, je bilo navedeno tudi Založniška knjiga, Tiskarna Ljudske pravice, Državna založba Slovenije, Tehniška založba iz Ljubljane in Pomurski tisk iz Murske Sobote. Izven tega prostora so razstavljali: Casopisno založniško podjetje »Delo« iz Slovenije, založbe iz republike Hrvaške ter Albanci s Kosova, ki jih je z zelo kvalitetnim izborom zastopala založba Rilindja iz Prishtine.

Na policah iz republike Slovenije so poleg knjig Tita in Kardelja bili največ grafično učinkovito izdani prevodi pa razkošne krajinke in umetnostne monografije, kar naj bi pritegovalo tiskarska naročila iz tujine. Na vprašanje o Kocbekovih »Zbranih pesmi« so povsod vedeli odgovoriti le, da jih je izdala »neka druga založba«.

Hala 5, največja na sejmju, je bila razstavišče za nemške založnike. Tam so letos že deseti nastopile tudi hrvaške založbe, ki delujejo v zahodnem, svobodnem svetu. Vodilna med njimi je seveda bila »Hrvatska revija« iz Barcelone z vrsto razkošnih, zvečine novih del, obravnavajočih zgodovino hrvaške državnosti ter današnja mednarodna prizadevanja za neodvisnost sosedov Slovenije. Posebnega zanimanja sta bili deležni dve deli. Prvo je monumentalni prikaz življenja, dela in trpljenja hrvaškega kardinala-mučenca z naslovom »Ime mi je Stepinac«, ki ga je v dveh, fotografsko in umetniško ilustriranih delih, obsegajočih nad 1000 strani, pripravil pesnik, pisatelj in izdajatelj revije, Vinko Nikolič. Druga taka knjiga je bil prvi zvezek literarno pisanih spominov svetovno znanega hrvaškega političnega publicista

in pisatelja Bogdana Radice, glavnega urednika londonskega štirinajst dnevnika »Nova Hrvatska«, z naslovom »Ziveti, ne doživeti«. Avtorja sta bila na sejmju navzoča ter obilno podpisovala svoja opusa.

V lastnem, še enem oddelku, sta razstavljali podjetji Hrvatska knjiga iz Stuttgarta, katerega lastnik je Hrvatska kršćansko-demokratska stranka v tujini, ter Adria iz Zürichu. Pri obeh so prevladovala periodične publikacije in politična literatura. Največja senzacija tam je bila knjiga hrvaškega zgodovinarja, lani zaradi »nacionalizma« na procesu v Zagrebu obsojenega bivšega generala Jugoslovanske ljudske armade dr. Franja Tudjmana. Ta knjiga ima naslov »Nacionalizem v sodobni Evropi« in je izšla lani v angleščini pri založbi Boulder v Coloradu (ZDA) in Columbia University Press v New Yorku. Prav za knjižni sejem v Frankfurtu pa je izšla v nemščini in tudi v hrvaščini.

Drugo presenečenje je v tem hrvaškem štandu je bil prvi nastop svobodnih Slovencev na frankfurtskem sejmju. Omenjeni založbi sta pol svojega prostora odstopili slovenski emigraciji za prikaz njene politično-publicistične in literarne dejavnosti. O tem pa kaj več prihodnjič.

Poljski primas Glemp je sprejel na škofijskem sedežu v Varšavi voditelja razpuščenega delavskega sindikata »Solidarnost« Lecha Walensa in se z njim razgovarjal dobre tri ure. Poljski režim je začel proti Walensi nizkotojno akcijo, obtožujoč ga nemoralnih dejanj. Gre za podtaknjene slike, ki naj sindikalnega voditelja kompromitirajo pred javnostjo. Zdi se, da je hotel Glemp s svojim srečanjem z Walenso pokazati režimu, da ga Cerkev še vedno upošteva kot sogovornika.

Kamenčki

Ali res kradejo samo nekateri?

V četrtek 18. novembra sem poslušal jutranja poročila ob 8. uri po radijski postaji Trst A. Med drugim je napovedovalec prebral tudi novico iz črne kronike: šlo je za tatu, ki je iz neke trgovine v ulici Timeus v Trstu ukradel nekaj usnjenih jopičev. Prestižal sem imena, zato sem novico še enkrat prebral v teku jutra na tržaški strani »Piccola«. Tako sem lahko primerjal dva načina poročanja. Tržaški radio je namreč poročal, da je bil tat fašist, »Il Piccolo« pa o tem ni pisal. Vprašujem se, če je res važno, da je tat fašist ali komunist ali član SKGZ ali Slovenske skupnosti. Ali bi tržaški radio prav tako poročal, če bi tat bil komunist ali socialist ali demokrat? Ali vsi ti ne kradejo? e-š

Cecilijanka 1982

Leto za letom se ob prazniku sv. Cecilije, zavetnice glasbe in petja, zbirajo na odru Katoliškega doma v Gorici pevci, pevke in njih pevovodje, da našemu občinstvu nudijo prerez svojega letnega delovanja na tem kulturno-umetniškem področju. Ni lahko njih delo, marsikdaj tudi ne najbolj hvaležno. Vseeno pa se ga radi lotevajo, ne iskaje pri tem ničesar drugega kot duhovni užitek, da s tem svojim plemenitim delovanjem prispevajo v ohranjanju naše narodne zavesti v zamejstvu.

Cecilijanka je z letošnjo izdajo dosegla že svoje štirindvajseto leto. Prihodnje leto bo slavila srebrni jubilej, kar bo nedvomno treba zelo slovesno in primerno proslaviti. Pa o tem bodo že v času pomislili organizatorji; mi si raje medtem oglejmo potek in bilanco letošnje izdaje te naše gotovo najbolj popularne in najstarejše slovenske pevske revije v zamejstvu.

Kot navadno je tudi letos potekala v dveh dneh, in sicer v soboto 20. in v nedeljo 21. novembra. Obakrat je bila dvorana Katoliškega doma premajhna, zlasti še v nedeljo popoldne, ko se je udeležilo veliko poslušalcev ne samo iz Goriške, ampak tudi s Tržaške, Beneške Slovenije, Kanalske doline, Vidma in iz bližnje Slovenije. Torej, že tu enotni slovenski kulturni prostor!

Prireditelji, Zveza slovenske katoliške prosvete, so letošnjo izdajo posebej posvetili obletnicam treh vidnih goriških glasbenikov, ki jih danes ni več: 80-letnici rojstva Lovjete Bratuža, 30-letnici smrti Vinka Vodopivca in 20-letnici smrti Mirka Fileja. Vsi ti so v svojem času dali lep doprinos v zakladnico posebej slovenske primorske pevske oz. zborovske kulture. Zato je tudi veliko nastopajočih zborov imelo na programu njih skladbe. Zelo lep je tudi zapis v spomin na vse tri glasbenike na samem koncertnem listu, kjer lahko med drugim z njimi v zvezi beremo: »Ko z optimizmom gledamo v prihodnost, se s hvaležnostjo spominjamo treh velikih osebnosti našega ožjega goriškega prostora; treh mož, s katerimi je povezan dober del pevskega in glasbenega izročila na Goriškem.«

Podobne misli sta oba večera v svojih pomenljivih uvodnih besedah izrazila tako v soboto podpredsednik ZSKP prof. Franca Žgavec, v nedeljo pa njen predsednik dr. Kazimir Humar. Njih beseda je bila pravi napotek k samim zborovskim nastopom in primeren uvod in razmislek publiko sami. Opozorila sta tudi na prihodnjo izdajo, ki bo jubilejna. Naj še pri tem uvodu omenimo, da so svoj pozdrav prinesli tudi razni predstavniki oblasti. Tako pokrajinska odbornica za kulturo Marija Ferlič, občinski odbornik Damjan Paulin in deželni svetovalec Drago Stoka. Goriški župan A. Scarano pa je poslal pozdravno pismo.

Ni lahka naloga v nekaj vrsticah prikazati poteka letošnje Cecilijanke. Na njej je nastopilo devetnajst zborov z Goriškega, Benečije, Kanalske doline, Koroške in iz bližnje primorske Slovenije. Tu jih lahko le naštejemo, ne moremo pa se ob njih kaj več posamezno ustavljati.

V soboto zvečer so nastopili tile zbori: mešani J. Petelin Gallus (Koroška), Soški oktet, mešani zbor Pod Lipo (Benečija), mešani zbor Podgora, Sovodenski nonet, Fantje izpod Grmade, mešani zbor Triglav (Bukovica-Volčja draga), moški zbor Mirko Filej.

V nedeljo pa so bili na vrsti naslednji: mešani zbor Lovje Bratuž (Gorica), Mladinski zbor (Bilje-Miren-Orehovlje), dekliški zbor Danica (Vrh), mešani zbor Rečan (Beneška Slovenija), dekliški zbor Devan, mešani zbor Štandrež, mešani zbor F.B. Sedej (Števerjan), moški zbor Štmaver, mešani zbor Rupa-Peč, mladinski zbor Ojsternik (Ukve) in mešani zbor Hrast (Dobrodob).

Če na splošno pregledamo spored letošnje revije, lahko najprej ugotovimo, da so zbori v glavnem zvesti sodelavci že od vsega začetka. Obenem pa lahko tudi podčrtamo dejstvo, da nastopa tudi lepo število mladih skupin. Med temi naj kot nove zabeležimo zlasti beneške pevce (en zbor) in pa seveda mladinski zbor iz Ukeve v Kanalski dolini, ki sta se zelo prijetno predstavila.

Ogledjmo si sedaj v bežnih obrisih nekaj elementov z muzikalno zborovskega področja. Najprej bi se samo mimogrede zaustravili ob programski izbiri. Na splošno lahko zapišemo, da so letos vsi zbori (vsaj v veliki večini) predstavili zelo tradicionalne skladbe, v glavnem avtorjev iz pretekle čitalniške ali pa polpretekle dobe. Novih, sodobnejših del je bilo silno malo (če izzamemo kje Vrabca, Merkušjevo priredbo ali druge beneške harmonizacije). Tudi polifonske skladbe smo lahko našli na pr-

stih ene roke (Gallus in Lassus, Vecchi in Haendel). To je morda tudi škoda, saj smo pred leti beležili več tovrstnih del, pa tudi kako noviteto. Vsekakor je letošnja programska politika izvenela na splošno v neko valorizacijo narodnega ali po narodni pesmi izbranega repertoarja, kar seveda tudi ni negativno.

Kako je bilo s splošno ravnijo nastopajočih zborov? Na Cecilijanki ne bomo iskali izrazito tehničnih, umetniških meril za presojo naših zborov in njih splošnih dosežkov. Gotovo so tudi tu prisotne umetniške, izpopolnjevalne težnje posameznih skupin. Toda vse to je ozko povezano z objektivnimi razmerami, v katerih posamezni zbori delujejo. Naši zamejski zbori morajo pač računati predvsem z gojenjem naše slovenske pesmi, narodne in umetne, le redki med njimi se lahko lotijo tudi zahtevnejših del. Zato pa moramo vsekakor dati njim oz. njihovim dirigentom vse priznanje, saj požrtvovalno in nesebično dajejo svoj prosti čas na razpolago za bogatitev njih in naše skupne pevske kulture. Obenem pa — tu pri nas še posebej — v dvig in obrambo slovenske kulture in manjšinske samobitnosti sploh!

ab

Iz kronike tržaške Duhovske zveze

III.

V ponedeljek 28. junija zgodaj zjutraj se je odpravljalo iz Trsta proti Genovi 108 romarjev v dveh avtobusih. V Genovi so se vkrcali na trajekt, ki vozi v Barcelono, od tam pa so nadaljevali pot v avtobusih na Montserrat in v Lurdu.

Ob 5.30 sta bila oba avtobusa v Lisertu. Iz avtobusa št. 2, ki je odpeljal iz Rojana, je stopil škof vikar dr. Lojze Škerl z žalostno novico: »G. Zorko ne gre z nami, ker so mu sinoči sporočili po telefonu, da mu je brat umrl.« Teško mi je bilo, a kaj sem hotel. Romanja ni bilo mogoče preložiti na drugi, poznejši čas.

Skrbelo me je tudi, če bomo prišli v Genovo za 10.30. In res smo prišli tja šele ob 11.45. Dobro, da so nas čakali. Hitro smo morali izpolniti in oddati neke obrazce. Potem pa smo morali pokazati orožniku še potni list in se vkrcati na trajekt. Ob avtobusa sta bila že v njem. Nato so nas razmestili po kabinah.

Sledilo je kosilo in počitek. Proti večeru smo imeli v dvorani mašo, ki so se je udeležili skoraj vsi romarji. Mnogi so preležali tudi sv. obhajilo. Po večerji so šli nekateri gledat televizijo, drugi igrat tombolo in spet drugi se sprhajali po krovu. Spali smo dobro, ker smo bili utrujeni. V Barcelono smo dospeli v terek z več kot polurno zamudo.

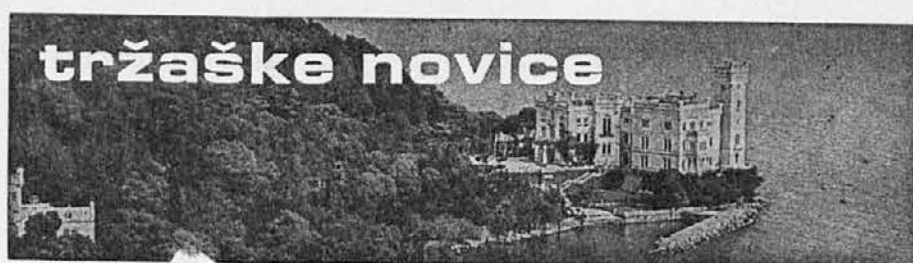
Ko smo se izkrcali, smo morali urediti še nekatere formalnosti glede avtobusov. Potem smo imeli težave s čekom. V Trstu namreč niso imeli pezet in so nam dali ček, češ da ga bomo lahko zamenjali v kateri koli banki. V Barceloni pa so nas pošiljali ob banke do banke. Tako smo izgubili poldruge uro časa, preden smo zamenjavo izvršili.

Na Montserrat smo se pripeljali ob 12.30 namesto ob 11. uri. Zato smo morali najprej h kosilu. Ob 15. uri smo imeli mašo v kapeli za glavnim oltarjem, nakar smo si ogledali veličastno baziliko iz 16. stol., zlasti še črni Marijin kip in glavni oltar. Nato smo se odpravljali nazaj v Barcelono, da bi si jo vsaj površno ogledali. Med vsemi znamenitostmi nam je ostala v spominu zlasti cerkev sv. Družine, ki ima več sto metrov visokih stolpov. To cerkev so začeli graditi že leta 1884, pa še do danes ni končana.

Proti večeru smo se odpravljali na hrib Tibidabo, s katerega je videti velik del Barcelone. Po poti smo videli vse polno italijanskih zastavic, ki so jih nosili v rokah italijanski udeleženci svetovnega nogometnega prvenstva. Na Tibidabu smo večerjali in prenočili v salezijanskem Domu duhovnih vaj. Naslednje jutro pa smo imeli mašo v narodnem svetišču Španije, ki je posvečeno Srcu Jezusovemu.

Po zajtrku smo se vrnili v Barcelono in nadaljevali pot proti Lurdu. Tja smo prišli ob 19.30. Avtobusa sta nas pripeljala prav pred vrata hotelov Providence in Saint Sacrament, v katerih smo stanovali. Po večerji smo se nekateri udeležili še procesije z lučkami, drugi pa so šli počivat.

Četrtek 1. julija je bil najlepši dan našega romanja. Že zgodaj zjutraj smo hiteli k bazilikam in k votlini Marijinega prikazovanja. Tam se človek počuti kot pri najboljši materi. Že sama zavest, da je Marija tam stopila na zemljo med svoje otroke, te prevzame. Ko pa gledaš Marijin kip na pečini, se ti zdi, kakor da samo tebe

tržaške novice

Občni zbor mestne sekcije SSK v Trstu

V petek 12. novembra je imela svoj drugi občni zbor mestna sekcija Slovenske skupnosti v Trstu. Gre za sekcijo, ki zajema področje rajonskih svetov za Kolonjo-Skorcklo, Novo mesto-Novo mitnico, Sv. Vid-Staro mesto, Staro mitnico in Kjadin-Rocol. Na tem področju prejema SSK okoli 1.300 glasov, istočasno pa drži ugotovitev, da gre za predele, kjer je, žal, zelo malo priložnosti za združevanje slovenskih ljudi na krajevni ravni, ne da bi pri tem mislili na osrednje slovenske kulturne, politične in druge družbene ustanove.

O tem, kako poživiti dejavnost na tem predelu in uveljaviti upravičene zahteve slovenskega prebivalstva je bil govor na omenjenem obnem zboru, ki se je ob tem obširno ustaval tudi pri razpravi o splošnem krajevnem političnem položaju.

Občni zbor je odprl dosedanji sekcijski tajnik Marko Udovič, ki je tudi podal uvodno poročilo. Zasedanje je nato vodil

inž. Aljoša Vesel. Prisotne je pozdravil pokrajinski tajnik SSK v Trstu dr. Z. Harej.

Po daljši razpravi so udeleženci obnovili odbor, ki bo vnaprej vodil mestno sekcijo, izvolili pa so tudi 13 delegatov za pokrajinski kongres SSK, ki bo 11. in 12. decembra v Trstu.

Zborovanje zgodovinarjev

Od 11. do 13. novembra so v Trstu zborovali italijanski, slovenski in avstrijski zgodovinarji. Naslov tridnevnega srečanja je bil »Trst in njegovo zaledje«, priredili pa so ga filozofski fakulteti v Trstu in Ljubljani ter Inštitut za sodobno zgodovino na dunajski univerzi.

Predavanja so skušala osvetliti razna vprašanja v zvezi s preteklostjo Trsta, ki bo prihodnje leto praznovalo 600 let pripadnosti k Avstriji. Pri tem se je pokazalo, da je tržaška zgodovina še v veliki meri neraziskana, zelo nepopolna in velikokrat tudi pristransko pisana.

Upati je, da bo gradivo tega simpozija objavljeno, saj so bila predavanja na visoki kakovostni ravni. Razveseljivo je tudi dejstvo, da so na simpoziju s tehtnimi prispevki nastopili tudi mladi zgodovinarji, ki so lani diplomirali na tržaški univerzi.

Boršt

Drago Petaros že 50 let vzorno in z veliko zavzetostjo opravlja službo organista v Borštu. Vaška skupnost mu želi prek naslednjih vrstic izreči toplo zahvalo:

Dragi organist in pevovodja! Vsa župnija z veseljem slavi 50-letni jubilej, ko ste prvič zaigrali na orgle v borštanski cerkvi. Sam Bog ve, koliko žrtev, razočaranj in naporov je bilo v tem obdobju. A Vaše iskreno potrpljenje ter ljubezen do orgel, petja in zbora sta vse ovire premagala tudi v trenutkih, ki so bili zelo mučni in mračni. Na glasbenem polju ste globoko zaorali. Nešteto pesmi ste izvabili iz grl pevcev in pevk s svojim mojstrskim izvajanjem, tako verskih kot ostalih. Zato so Vaše zasluge tako na cerkvenem kot kulturno narodnem področju velike. Bili ste med nami buditelj in učitelj, ko ste nas vneli za to, kar nam vedno mora biti sveto: za slovensko pesem in materin jezik. Vsi Borštani bi se morali tega hvaležno zavedati. Vi pa, dragi g. organist, vztrajajte še naprej v službi Cerkve in naroda. Pesnikove besede: Ne samo, kar veleva mu stan, to mož je storiti dolžan, naj vas še nadalje vodijo pri Vašem plodovitem delovanju!

Sempolaj

Umrla je Mara Sardoč-Zidarč. Ko je prve dni oktobra preminil msgr. Albert Metlikovec, Slivenc po rodu, je Mara Sardoč potroto dejala: »Leta 1944 sem v slivenski podružni cerkvi pela na njegovi novi maši in prav tam sem pela na njegovi srebrni maši. Premlad je odšel k Bogu.«

17. novembra pa je istih let tudi sama odšla v večnost.

Mara se je rodila v Prečniku, ki spada v Sempolajsko župnijo. Izhajala je iz verske in narodno zavedne družine. Tudi sama je ostala globoko verma vse življenje, katero je preživela v rojstni vasi, kjer si je tudi ustanovila družino. 50 let je zvesto pela v cerkvenem zboru. Zelo malokrat je izostala pri nedeljski sv. maši; takoj se je poznalo, če je ni bilo na koru. Imela je čudovito nežen in čist glas.

Lepo petje v cerkvi dviga dušo, duh pa se bogati. Srečanje in kramljanje po maši pred cerkvijo daje ljudem tisto domačnost in družabnost, ki ohranja našega človeka v njegovi svojskosti. Mara je bila preprosta, srčna, simpatična duša naših nedeljskih srečanj.

Bila je polna življenja, dobra žena in mati, zato tudi dobra sovaščanka. Družinske dolžnosti je pa niso ovirale pri njenem zvestem udejstvovanju pri petju, ker je slednje smatrala kot duhovno in kulturno potrebo in kot svojo dolžnost do slovenske skupnosti, ki jo je iskreno ljubila. Ta razgledana slovenska žena je bila globoko ukoreninjena v življenje svoje vasi in svoje župnije.

To naj bi bil zgled mladim dekletom (Mara je začela peti na koru z 12. letom) Prečnika, Praprota, Trnovce, Slivnega in Sempolaja, tako da bo »ta velika izguba za našo župnijo rodila nove zavzete žene in pevke za naš skupni verski in narodni blagor«, kakor je dejal g. župnik v žalnem nagovoru v cerkvi.

Kako je bila Mara priljubljena ter kako je njena smrt prizadela naše vasi, je pokazala ogromna množica, ki se je udeležila njenega pogreba, ki je bil v petek 19. novembra. Ljudje so napolnili cerkev, premnogi pa niso našli v njej prostora in so ostali zunaj. Se posebno so bili žalostni pevci na koru, kjer so peli ubrano, a s solzami v očeh, saj se je zdelo neverjetno, da jim je huda in kratka bolezen odvzela najboljšo pevko in drago prijateljico.

Lahka naj ji bo domača zemlja, katero je tako iskreno ljubila, njena predanost nabožni pesmi pa naj sedaj časti Boga in odmeva med nami. - M. T.

Nadškof Šuštar na zasedanju avstrijskih škofov

Štiri dni po prihodu iz Argentine je ljubljanski nadškof A. Šuštar odpotoval na Dunaj, kjer se je kot zastopnik jugoslovanske škofovske konference udeležil jensenskega zasedanja avstrijskih škofov od 9. do 11. novembra.

Avstrijski škofje so sprejeli podoben načrt za Katoliški shod, ki bo v septembru 1983 in se ga bo udeležil tudi papež Janez Pavel II. Ob isti priložnosti bo obiskal tudi božji pot v Marijinem Celju.

Avstrijski škofje so pred bližnjim obiskom predsednika Češkoslovaške Gustava Husaka izrekli svojo solidarnost s tamkajšnjimi katoličani, ki so ovirani v opravljanju verskih dolžnosti in pravic. Škofje so se tudi izrekli proti odpravi oz. prestavitvi nekaterih praznikov na nedeljo, ker so prazniki za katoličane več kot samo dela prosti dnevi.

Slovinci po svetu

Slovenska razstava v Stuttgartu

Teden od 7. do 14. novembra letos je bil za Slovence v Stuttgartu veliko kulturno doživetje ter najlepša priložnost za predstavitev slovenske skupine nemških krogom. V Slovenskem domu, kjer je sedež župnijskega urada, socialne službe in sobotne šole, je 30 naših rojakov razstavljalo svoje nadvse zanimive ročne izdelke, sadove koristno izrabljenega prostega časa med bivanjem na Württemberskem: lesne inrtarje, pletenine, vezenine, bakrove, oljnatne slike, osebne-predmetne in pokrajinske gobeline ter še polno manjših predmetov, izrazov iznajdljivega duha in spretnih rok. V celoti je bilo razstavljenih 131 predmetov.

Na razstavo je prišlo okrog 300 obiskovalcev; tretjina od njih so bili Nemci. Ob tej priložnosti so prišli v Slovenski dom zastopniki raznih nemških mest in inštitucij: mesta Stuttgarta, Caritasa za deželo Württemberg, Katoliške akademije in inštituta za versko pedagogiko. Tudi dnevnik »Stuttgarter Zeitung« je poslal na razstavo svojo časnikarko in fotografa.

Med najbolj kvalificirane obiskovalce razstave smemo šteti dr. Elizabeto Knoll, nekdanjo inšpektorico ročnih del pri višjem šolskem uradu v Stuttgartu. Kar dvakrat si je prišla ogledat razstavljene predmete in njena sodba je bila za vse sodelavce razstave kaj pohvalna: »Ta dela so precizno izvedena, zelo zanimiva, polna idej in umetniškega okusa.« tako se je izrazila o razstavi, ki je bila gotovo prva tovrstna prireditev v zgodovini Slovencev v Nemčiji.

ZVEZA CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV - TRST

priredi

ZBOROVSKO REVIJO

v nedeljo 28. novembra ob 17. uri
v Kulturnem domu v Trstu

Redovni jubilej p. Antona Korena

V bližini rimske bazilike sv. Marije Vélike (Santa Maria Maggiore) na Eskvilinu stoji ruska cerkev sv. Antona Puščavnika, ki jo že 32 let upravlja slovenski jezuit vzhodnega obreda p. Anton Koren. Doma je iz Soštanja, kjer se je rodil 4. januarja 1910. V jezuitski red je stopil 13. novembra 1932, torej pred 50 leti, mašnik pa je postal 13. maja 1942. Leta 1950 je doktoriral iz teologije.

Cerkev, ki jo p. Koren upravlja, je stara in je bila že večkrat prezidana. Leta 1932 je bila na željo papeža Pija XI. preurejena po zahtevah vzhodne liturgije in 30. oktobra istega leta slovesno posvečena. Od tedaj je duhovno središče za kakih 150 ruskih katoličanov v Rimu. V njej je bilo od leta 1932 že 126 »rukopoloženj«, tj. duhovniških posvečenj po bizantinskem obredu. Največ med njimi je bilo gojencev zavoda Rusika, v katerega sklopu se nahaja.

V nedeljo 7. novembra je bila slovesna proslava 50-letnice te cerkve, ki jo je vodil ukrajinski nadškof Marusyn, novi tajnik Kongregacije za vzhodne Cerkev. S to pro-

slavo je bila združena tudi 50-letnica redovništva p. Antona Korena. Pri mizi so mu prebrali voščilo kardinala Rubina, prefekta omenjene Kongregacije, ki je slavljencu poslal vzhodnjaški naprni križ in se mu zahvalil za toliko let dela.

Slovinci smo lahko veseli, da imamo tudi v Rimu rojake, ki delajo za vesoljno Cerkev. Poleg p. Korena deluje v zavodu Rusiku kot ekonom tudi br. Drago Podgornik, ki je obenem diakon ruske cerkve, čudovito vzhodno petje pa vodi Hrvat p. Pichler. Na papeškem Vzhodnem inštitutu pa so zaposleni še trije slovenski patri in en brat, tako da smo Slovenci res dobro zastopani pri tem pomembnem poslanstvu Cerkev.

Manj odjav od verouka

V Zahodni Nemčiji je število odjav od verouka znatno padlo. Trenutno znaša samo še od tri do deset odstotkov. Kot vzrok je augsburški nadškof Manfred Müller imenoval rastočo kvaliteto katoliškega verouka.

Misijon v Gorici

Ljudski misijon, ki ga vodita za goriške slovenske vernike jezuitska patra Vital Vider in Tomaž Podobnik v redu poteka. Sklep bo v nedeljo 28. novembra zvečer pri sv. maši v kapucinski cerkvi ob 19.30 združen s posvetitvijo slovenske duhovni-je Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Ne zamudite izredne priložnosti. Pridite!

Zapustil nas je Jožef Komjanc

Komjančev dom v Steverjanu je vedno veljal kot eno najmočnejših gospodarstev v tej fari. »Mocverje« mu pravijo. Danes je nekoliko zapuščen, ker so se mladi preselili drugam na bolj sončne lege, je pa še vedno mogočen.

V tem domu je gospodaril Jožef Komjanc, ki je prevzel gospodarstvo po očetu kot najstarejši sin. Ostali otroci so dobili kot največjo doto trdno izobrazbo. Iz te hiše so namreč izšli Marjan, duhovnik in župnik v Sovodnjah, dr. Ivo, zdravnik specialist za kostne bolezni, sedaj v kraju Malcesine, prof. Viktorija, ki živi v Kaliforniji z možem dr. Lojzetom Vogričem, Justina, ki je bila farmacevtka, najmlajša Marija, prav tako sedaj profesorica v ZDA, poročena s prof. Fabjanom. Trden dom torej, ki je svoje otroke v težkih predvojni in povojnih časih vse izžolal.

Najstarejši sin Jožef ali Pepe je ostal na domu, da je vodil gospodarstvo. Tudi on je s pridno ženo Afro imel številno družino, dva sinova in štiri hčere. Otroci so sedaj vsi poročeni: sinova sta si uredila vsak svoje posestvo, hčere pa so si ustvarile lastne družine.

Pridno in umno je Pepe gospodaril, dokler so mu moči dopuščale. Zadnja leta je izpregel in gospodarstvo prepustil mladim, kakor je prav. Starejši naj se zavejo, kdaj je potrebno izpustiti vajeti iz rok. Ni namreč prav, kar je veljalo nekoč: Ti meni luč, jaz tebi ključ. Pepe se je torej umaknil z ženo v Gorico, da bi v miru preživel svojo starost. A ta mu je bila prekratko odmerjena; v ponedeljek 15. novembra ga je nenadoma povabila s sabo sestra Smrt. Odšel je, kakor si je najbrž želel, da ne bi delal nadleže družini. Bilo mu je 74 let.

Pogreb je bil naslednji dan v torek. Poleg sorodnikov so prihitali na zadnje slovo od Pepeta Komjanca tudi zelo številni prijatelji, znanci in vaščani. Pogreb je vodil njegov brat Marjan s petimi drugimi duhovniki, ki so v cerkvi somaševali. V cerkvi in na pokopališču je pel domači cerkveni zbor.

Pokojnemu Pepetu daj Bog miren počitek ob sv. Florjanu. Ženi Afro, sinovoma in hčeram, bratom in sestram naše sožalje.

SLAVOSPEV MARIJI

Tako je naslovljen recital, ki ga bo izvajala

ADRIANA MASCAGNI
v soboto 27. novembra ob 20.30
v cerkvi sv. Ignacija v Gorici.

Recital, ki obsega Marijine pesmi iz raznih dob glasbenega ustvarjanja, je tudi točka na programu misijona v Gorici. Adriana Mascagni je ta recital že imela z velikim uspehom po številnih cerkvah v Italiji.

Prvi abonmajski koncert v Gorici

V četrtek 18. novembra je bil v Kulturnem domu prvi abonmajski koncert, ki ga skupno prirejajo Glasbena matica, ZSKP in ZSKD. Nastopil je Goriški komorni orkester, sodelovala pa sta klarinetist Lino Urdan in flautist Giorgio Marcossi. Na sporedu so bila dela Geminianija, Stamitza, Mercadanteja in Corellija. Oba solista sta lepo in izrazito izvajala svoja solistična koncerta, orkester pa je tudi pokazal velik smisel za podajanje zlasti baročne in klasične glasbe. Občinstvo pa bi se koncerta lahko udeležilo v večjem številu.

Doberdob

Pogreb. V sredo 17. novembra smo ob veliki udeležbi vaščanov in tudi ljudi od drugod pokopali Marijo Lavrenčič vdovo Ferletič. Kljub tolikim preizkušnjam, ki so jo v življenju zadele, je letos v juliju obhajala 85. rojstni dan.

Rodila se je na Poljanah pri Valentinčevih. Kakor vsi drugi po naših vaseh je tudi ona okusila gorje prve svetovne vojne in grenkosti begunstva. Se hušje je bilo to, kar jo je čakalo. Ko se je po vojni poročila z domačinom Petrom Ferletičem in je nastopila gospodarska kriza, je mož odšel v Argentino, sama mu je čez čas sledila s kopicco nedoraslih otrok. Kmalu ji je tam umrl mladi mož, zato je izbrala kot rešitev vrnitev v domovino. Kljub revščini in pomanjkanju je pošteno vzredila svoje otroke, si uredila skupaj z njimi majhen, a čeden dom in preživljala v miru stara leta. Ko smo imeli v naši cerkvi 10. oktobra letos srečanje za ostarele, se je tega srečanja z veseljem udeležila; za Vse svete se je dala zapeljati na pokopališče in potem izjavila, da zdaj rada umrje. Želja se ji je izpolnila, ko je v torek zjutraj mirno zaspala.

Naj se spočije v dobrem Bogu, ki ga je iskreno ljubila, svojcem pa izrekamo naše iskreno krščansko sožalje.

Ob petem pokrajinskem kongresu Slovenske skupnosti na Goriškem

V soboto 4. decembra se bodo zbrali v Steverjanu člani, somišljeniki in prijatelji Slovenske skupnosti (SSK) iz vse Goriške, da na 5. rednem pokrajinskem kongresu ocenijo dosedanje politično udejstvovanje in pripravijo nove programe za bodoče delo.

Srečanje bo tudi nekaj zaključek širših sestankov naših sekcij, ki potekajo v teh dneh po vaseh in v mestu, kar prinaša novih idej, silnic in želja v naše politično življenje. Bo pa tudi priprava na deželni kongres slovenske stranke, ki si v zadnjih letih vse bolj utira pot v miselnost zamejskih Slovencev, saj jih je politika vključevanja v italijanske stranke v mnogočem globoko razočarala in se vsi skupaj počasi, a neprenehoma nagibljejo k resnici, da je rešitev naših težav edinole v samostojni politični poti.

Ta samostojna politična pot je podlaga, na kateri gradi SSK od vsega začetka. Izhajajoč iz te elementarne, a trdne in učinkovite predpostavke smo dosegli tudi na Goriškem rezultate politične narave, ki nam jih nihče več ne odreka in jih morajo priznati tudi najbolj hudi politični nasprotniki. Razume se, da so vabe mnogokrat težka preizkušnja. Velike vsedržavne stranke nudijo večkrat konkretne trenutne uspehe, posebno ko gre za osebne koristi in ambicije. Posamezniki dosežejo stolčke in mesta, ki bi jih s samostojno politiko nikoli ne zasedli. Tudi razpolagajo vsedržavne stranke s milijonskimi sredstvi in aparati. Vsega tega slovenske stranke nima. Ima pa veliko vero, ideale, čiste roke in kar največ želja, se ne prodaja nikomur.

Ko smo lani prve dni maja zasedali na 4. pokrajinskem kongresu, smo si zastavili geslo: utrditi našo politično prisotnost na Goriškem. V tem duhu je potem potekalo vse delo in napori pokrajinskega tajništva in pokrajinskega sveta. To zlasti ob dejstvu, da je ob veliki odsotnosti drugih Slovencev (razen kar se tiče Sovodenj in Doberdoba) padla in pada na ramena predstavnikov slovenske stranke teža goriškega političnega javnega življenja. Saj je znano, da ima naša stranka svojega odbornika v goriškem mestnem in krminskem odboru, odbornika na pokrajini, predsednika Briške gorske skupnosti, župana v Steverjanu in predstavnike v vseh važnejših javnih ustanovah (Industrijska cona, Obmejno postajališče-Avtoporto, Goriška zdravstvena enota, rajonske konzulte itd.).

Stalna aktivna prisotnost naših članov v teh organih in svetih pomeni velik napor zlasti če pomislimo, da smo do nedavnega bili dolgo let v opoziciji, kar ni ustvarilo primernih kadrov za današnje delo. Pri tem delu smo vnesli v mnoge javne organe in ustanove, ki so bili prej brez poznanja in celo sovražni do naših problemov novega duha.

Razume se, da ni vse to tako enostavno in ne poteka vse gladko. Težko je spreminjati večletne miselnosti, vendar menimo,

ZDRUŽENJE CERKV. PEVSKIH ZBOROV GORICA

sporoča, da bo tudi letos

MALA CECILIJANKA (REVILJA MLADINSKIH ZBOROV)

na praznik Brezmadežne 8. dec. ob 16. uri. VABLJENI!

Zlata poroka. 20. novembra sta obhajala zlato poroko Anton Frandolič in Viktorija Cotič. S sv. mašo sta se želela zahvaliti Bogu za vse dobroto, zlasti da sta mogla v ljubezni in zvestobi preživeti 50 let zakona. Z njima so se udeležili svete daritve otroci, vnuki in številni drugi sorodniki in prijatelji. Slavljenca sta bila vesela, ker sta spet slišala petje svojih hčerk. Čestitkam se pridružujemo vsi župljani ter jim kličemo: še na mnoga leta!

Ljudski radio Gorica

Oddaja vsak večer v slovenskem jeziku od 20. do 22. ure na valovni dolžini 97,5 Mhz. Vabimo vas, da prisluhnete našim rednim četrtkovim oddajam v decembru. V sredini programa, približno ob 21. uri bodo na sporedu sledeče oddaje:

2. decembra: *Miklavž - drobne pozornosti v našem življenju.*

9. decembra: *Naši otroci po Miklavževem veselju.* (Vloga igrač pri oblikovanju otrokove osebnosti.)

16. decembra: *Naše božične in novoletne voščilnice in naši obiski.*

22. decembra: *Sveti večer pri nas doma.*

29. decembra: *Pripravljajmo se na Silvestrovo in Novo leto.*

Oddaje sta pripravila Niko in Ambrož.

da je v sedanjem trenutku bistvena naloga predstavnikov SSK prav ta. Dokazati moramo tudi svojo politično sposobnost pri javnem upravljanju na vseh ravneh. V tem razdobju smo tudi vzpostavili delovne stike z italijanskimi strankami, s katerimi sodelujemo v raznih upravnih večinah. To ni nobena podpora tej ali oni stranki, tej ali oni struji, temveč izključno in samo lojalno sodelovanje na enakovredni ravni.

SSK je danes s svojimi predstavniki in svojimi organi sposobna voditi politiko, ki je lahko prijateljska in strpna, vendar odločna in nepopustljiva, še zlasti takrat, ko se gre do italijanske stranke samo izigravanje in volilno taktiko. Reklji smo vsem tem že večkrat svoj »ne« in tudi v bodoče moramo vztrajati na tej poti.

Veliko skrb posvečamo mladini in v ta namen bo v Gorici občni zbor mladinske sekcije, ki naj prilije novega poguma mladim, da se aktivno vključujejo v politično delo slovenske stranke.

Korak naprej smo tudi v tem razdobju naredili v stikih z matično domovino, kar je prišlo do izraza prav v zdajšnjem trenutku težav, ki so nastale ob meji. SSK je bila prva med političnimi silami, ki je zavzela jasno stališče v razumevanju težav, katere so privedle do tega stanja, vendar pričakuje, da je vse to prehodnega značaja, ker bi sicer slovenska manjšina v Italiji doživela velike težave in težke posledice. Odprta meja je namreč eden izmed pogojev nadaljnjega razvoja in sploh obstoja Slovencev tostran meje.

POKRAJINSKI TAJNIK SSK Marjan Terpin

V vrsti predavanj o naši preteklosti bo v četrtek 2. decembra od 20.30 dr. Drago Klemenčič, glavni urednik »Družine« govori o

DR. ANTONU MAHNIČU

Predavanje bo v mali dvorani Katoliškega doma. - Lepo vabljeni!

OBVESTILA

Združenje cerkv. pevskih zborov - Gorica vabi na sejo v Katoliški dom v ponedeljek 29. novembra ob 20.30. Govor bo o Mali Cecilijanki in o letošnji božičnici.

Češki profesor Jiri Marija Vesely bo imel v torek 30. novembra ob 20,30 v avditoriju »L. Fogar« v Gorici, Corso Verdi 4, predavanje z naslovom »Znova premisljivo Evropsko«. Predavanje bo v italijanski in v Evropi, ki je dobila svoja zaščitnika tudi v sv. Cirilu in Metodu.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 bo v ponedeljek 29. novembra ob 20.15 govoril dr. Drago Klemenčič, urednik »Družine« o škofu Mahniču in ločevanju duhov na Slovenskem.

DAROVI

V spomin in namesto cvetja na grob Pepeta Komjanca so darovali za cerkev v Steverjanu: žena, sinovi in hčere z družinami 1.000.000, duhovniki-somaševalci ob pogrebu 300.000, družini dr. Lojze in Rozi Vogrič-Viktorija Komjanc ter dr. Stano Fabjan-Marija Komjanc 500.000, dr. Ivo in Mirjam Komjanc 100.000, Justina in Marjan Komjanc 100.000, Drago Komjanc 50.000, Emil Terpin 50.000, Terpinovi 100.000, Julka Brajnik 50.000, družina Knez-Di Battista 50.000, Vogričevi ob zlati poroki 10.000; dr. Dino Vrtovec za goriške skavte 100.000; dr. Karlo in Ana Brešan za župnijo sv. Ivana v Gorici 30.000 lir.

Za cerkev na Jazbinah: žena, sinovi in hčere z družinami v spomin Pepeta Komjanca 400.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: družina Ivan-Danica Vižintin namesto cvetja na grob Pepeta Komjanca 30.000 lir.

Za cerkev pri Sv. Subidi: Evelina Sirk 10.000; Stanko in Sonja v spomin na očeta Jožefa Keber 20.000 lir.

Ob pogrebu Marije Lavrenčič vd. Ferletič iz Doberdoba so darovali: teta Emilija za misijonarja Radka Rudeža 25.000; svakinje za cerkev v Doberdobo 100.000; bratje in sestre Ferfolja 40.000; družina Ferletič 20.000 lir.

Namesto cvetja na grob Mare Zidarič: Semec Marija, Prečnik za »Katoliški glas« 10.000; Suligoj Darka, Opčine za slovenske misijonarje 10.000; Anica in Sandro Oberdank za šempolajski cerkveni zbor 50.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Emilija Hrovatin 20.000; Marija Čermelj-Ličen 15.000; Sergij Hrovatin ob krstu hčerke v spomin na mamo Ano 140.000; razni 4.000 lir.

Za cerkev v Trebčah: Ivanka, Marija in Francka Rozman v spomin na pok. brata msgr. L. Rozmana 150.000; Marija in Bruno Kalc namesto cvetja na grob Pavle Ražem 10.000 lir.

Za tržaške skavte: družine Štrajn, Kocijan, Bandel, Zivic in Ciani ob 30-letnici skavtske zamejske organizacije vsaka po 10.000 lir.

Za lačne po svetu: žena ob prvi obletnici smrti moža Jožefa Černica z Vrha 40.000; svoji ob deseti obletnici smrti Franca Slokarja 50.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

V četrtek 25. novembra so naši dragi starši

ANTON IN MARIJA VOGRIČ

praznovali svojo ZLATO POROKO. Sinovi Lucijan, Florijan, Roman in Stefan ter hči Dragica z družinami jima toplo čestitajo in se jima zahvaljujejo za vso njuno požrtvovalno ljubezen.

Službo v hotelu v Rimu dobijo: moški, več del v hotelski recepciji ter znanjem jezikov; šef strežbe, sposoben vodstva restavracije z znanjem jezikov; kuhar ali kuharica, večša slovenske-jugoslovanske kuhinje; dekle, večša strežbe; mladenič za pomožna dela v recepciji. Ponudbe poslati na: Hotel Bled, via S. C. in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777102 - 7579941.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 300 lir, osmrtnice 250 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Ali ste kdaj pomislili, kaj vam lahko nudi vaša banka?

Ugodno menjavo in dobro investicijo

S telefonskim pozivom se lahko takoj seznanite s tečajem raznih valut. Obenem vam nudimo tudi vse informacije o valutarnih predpisih. Posredujemo vam tudi vse informacije o vrednostnih papirjih (BOT, BTP, CCT, ECU itd.) in njihovo realno vrednost. Te lahko hranite v varnostnih skrinjicah, s katerimi razpolagamo. Skrbimo tudi za vnovčenje kuponov.

Banca Agricola Gorizia Kmečka banka Gorica

Gorica, Korzo Verdi št. 51 - tel. 84206/07

vam ne nudi samo denarja

Spored od 28. nov. do 4. dec. 1982

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Rumeni bonboni«. 11.15 Nabožna glasba. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek. 14.10 Nadiški zvon. 14.40 Sport in glasba; mladi Benečani. 18.15 Revija Zveze cerkvenih pevskih zborov v Kulturnem domu v Trstu (neposreden prenos).

Ponedeljek: 8.10 Dodaj življenje letom... 10.10 Mozart: Così fan tutte, opera. 11.40 Beleška. 12.00 Gledališki glasovi. 12.40 Zbor »Perosi« iz Fiumicella. 13.20 Gospodarska problematika. 14.10 B. Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.55 Naš jezik. 15.00 Sport. 16.00 Rock glasba. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Od Milj do Devina.

Torek: 8.10 Povejmo še kaj o otrocih. 10.10 Mozart: Così fan tutte, opera. 11.30 Beleška. 12.00 Od Milj do Devina. 12.40 Zbor »La polifonica udinese«. 14.10 B. Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.30 Kam, Peter Pan? 16.00 Arhitektura in arheologija. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Z besedo o glasbeni umetnosti. 18.00 S. di Giacomo: »Assunta Spina«.

Sreda: 8.10 Sprehodi po tržaških predmestjih. 10.10 Koncert. 11.30 Beleška. 12.00 Pod Matajurjan. 12.40 Zbor »Jezero« iz Doberdoba. 13.20 Nacionalno vprašanje Trsta. 14.10 B. Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.55 Naš jezik. 15.00 Dijaška tribuna. 16.00 130 let Družbe sv. Mohonja. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Pianist Stojan Kuret. 18.00 Na goriškem valu.

Četrtek: 8.10 Slovenci v ZDA. 10.10 Koncert. 11.30 Beleška. 12.00 Na goriškem valu. 12.40 Zbor »C.A. Seghizzi« iz Gorice. 14.10 B. Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.30 Otroški kotiček: »To je pa laž!« 15.00 Beseda ni konj. 16.00 Dodaj življenje letom. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Komorni orkester Rtv Ljubljana.

Petek: 8.10 Četrtekova srečanja. 10.10 Koncert. 11.30 Beleška. 12.00 Problemi slovenskega delavca v naši deželi. 12.45 O poklicnem izobraževanju. 13.20 Naša gruda. 14.10 Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.55 Naš jezik. 16.00 Sprehodi po tržaških predmestjih. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Zbor poštne službenice iz Sofije. 18.00 Kulturni dogodki. 18.40 Kako ti je ime?

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Kako ti je ime? 9.00 Sobotni trim. 10.10 Koncert. 11.30 Beleška. 12.00 Glasnik Kanalske doline. 12.40 Zbor »Obala« iz Kopra. 14.10 B. Pahor: »Spopad s pomladjo«. 14.30 Otroški kotiček: »Najdihojdica«. 15.30 Nogomet Italija-Romunija. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Ob 30-letnici smrti Vinka Vodopivca. Pripravila Lojzka Bratuž. 18.00 Anton Medved: »Na ogledih«.

Za misijone: Pina Tavčar ob spominu moža Franca 15.000; družina Ciani v spomin Pavla Addobbati 10.000 lir.

ZAHVALA

Ob izgubi naše drage

Marije Lavrenčič vd. Ferletič

se iskreno zahvaljujemo sorodnikom, cerkvenemu pevskemu zboru, g. župniku, darovalcem cvetja in v dobre namene ter vsem, ki so jo spremenili na zadnji poti in na kakršen koli način počastili njen spomin.

Zalujoči svoji

Doberdob, 17. novembra 1982